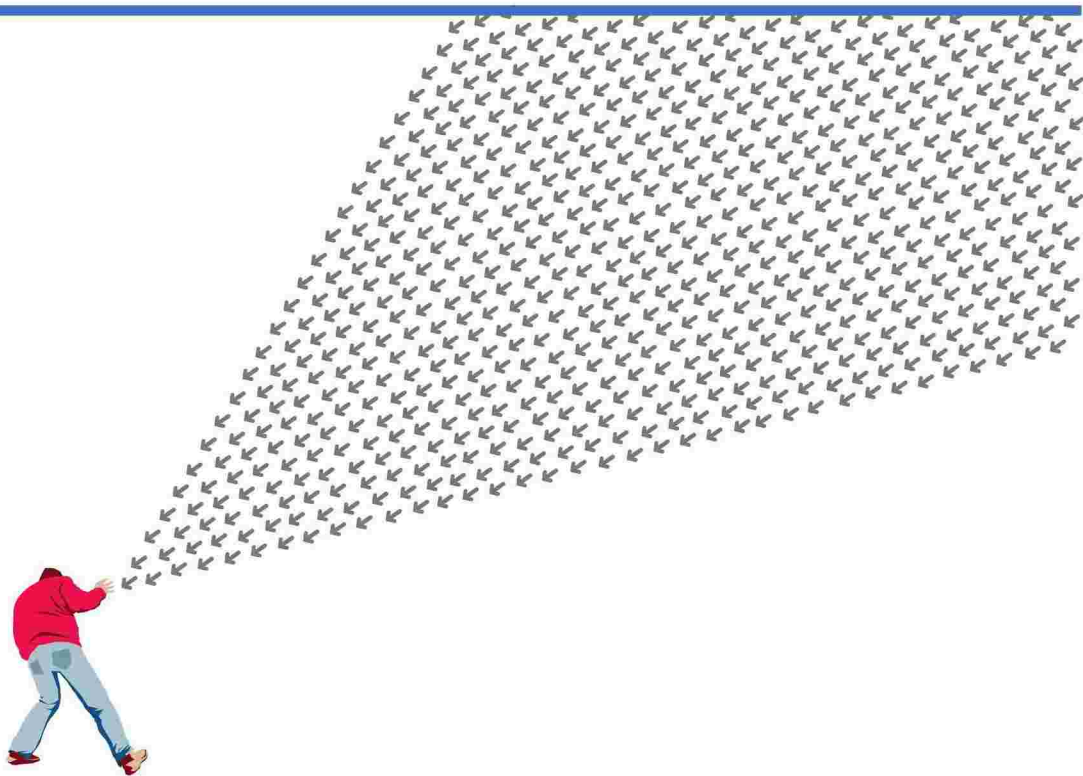

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΙ ΙΑΚΩΒΙΝΙΣΜΟΣ

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ έχει, αναμφίβολα, ευρεία αναγνώριση και μεγάλη δημοτικότητα. Ακόμη κι αν αποτύχει σε όλα, υπεύθυνοι θα θεωρηθούν οι εσωτερικοί και εξωτερικοί της εχθροί: ακριβώς όπως για τις ελλείψεις και τα εγκλήματα του υπαρκτού σοσιαλισμού ευθυνόταν, σύμφωνα με τη διεθνή αριστερά, ο καπιταλιστικός κλοιός.

Έχω σχολιάσει πολλές φορές την πολιτική αγραμματοσύνη της ελληνικής αριστεράς η οποία δεν φαίνεται να κατανοεί τι σημαίνει αντιπροσωπευτική δημοκρατία, τι σημαίνει άμεση δημοκρατία (που παραμένει το όνειρό της), τι σημαίνει συμμετοχικότητα. Η ιδεοληψία και ο εγγενής λαϊκισμός της την οδηγούν στην ταύτιση κυβερνώντων και κυβερνωμένων, δηλαδή σε χονδροειδές θεωρητικό σφάλμα με σοβαρές πολιτικές και κοινωνικές συνέπειες.

Για να προχωρήσουν οι κοινωνίες, οι ηγεσίες τους πρέπει να βρίσκονται σε κάποιο είδος πρωτοπορία: να έχουν, λόγου χάριν, οράματα και προγράμματα που δεν μπορούν, εκ των πραγμάτων, να έχουν οι μάζες. Στον πλανήτη του υπερπληθυσμού και των ΜΜΕ, ο πολίτης είναι το ανενήμερωτο μέλος μιας τεράστιας, δυσκίνητης, συχνά απαθούς μάζας: όταν αναδεικνύουμε στην ηγεσία ανθρώπους της μάζας – όχι πολιτικούς με προωθημένα οράματα και προγράμματα – οι κοινωνίες ακινητοποιούνται ή οπισθοχωρούν.

Χαιρόμαστε λοιπόν που το ηγετικό πο-

λιτικό προσωπικό βγαίνει σήμερα από τον «λαό», που χορεύει τσάμικα, φιλάει χέρια παπάδων, χαιρετάει τα τεθωρακισμένα, «καταργεί» την ιδέα της αριστείας – λες και η αριστεία είναι κάτι που μπορεί να καταργηθεί με κυβερνητικά διατάγματα. Πρόκειται για την αναβίωση του ιακωβινισμού, που με τη σειρά του εμπνεόταν από την αρχαία Σπάρτη («η Σπάρτη φέγγει σαν λάμψη αστραπής στο πιο βαθύ σκοτάδι», έλεγε ο Ροβεσπιέρος σε ομιλία του στην Εθνοσυνέλευση) και από τη Ρώμη – όχι μόνον της εποχής της Δημοκρατίας αλλά και της εποχής των δικτατόρων. Οι Ιακωβίνοι όριζαν ως πρώτες πολιτικές αρετές την εργασία υπέρ του γενικού καλού και την αγάπη για την πατρίδα-γη και το έθνος. Επιμένω λίγο περισσότερο στον ιακωβινισμό διότι το ήθος του ενώνει τα πολιτικά άκρα: η παιδεία των Ιακωβίνων νοείτο ως γενική και ισοτιμη για όλον τον λαό (η νοοτροπία του σημερινού υπουργείου

Παιδείας), η οποία θα δημιουργούσε τη συλλογική «λαϊκή συνείδηση», το θεμέλιο του δημοκρατικού καθεστώτος. Λαϊκή και «ισπ» παιδεία (λες και όλοι οι άνθρωποι έχουν «ισπ» έφεση), κατάρτιση των χρεών προς τους φεουδάρχες, περιορισμός των κληρονομικών δικαιωμάτων, διανομή στους φτωχούς των δημευθέντων αγαθών των εχθρών της Επανάστασης, μίσος χριστιανικού τύπου προς τους πλουσίους: ακούγονται «καλά» και δημοκρατικά πράγματα αλλά, όπως έχει δείξει η ιστορική εμπειρία, έχουν μια πολύ σκοτεινή πλευρά. Ο ιακωβινισμός ήταν, όπως όλοι γνωρίζουμε, το πνεύμα που έκανε τη Γαλλική Επανάσταση αιμοσταγή και τρομοκρατική, με αποτέλεσμα, για να το πούμε σχηματικά, την Παλινόρθωση και τους ναπολεόντειους πολέμους.

Η απόρριψη της αριστείας δεν είναι μόνον πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Βρίσκεται στη βάση αυτού του κυβερνητικού σχηματισμού που περιέχει, όπως είπα, όλα τα στοιχεία της ελληνικής κοινωνίας. Και παρά τις διπλωματικές προσπάθειες του κ. Τσίπρα, η κυβέρνηση υπονομεύεται από την ίδια της την επιθυμία για «λαϊκότητα», από τον φόβο του επιλεγόμενου ελιτισμού. Τον «ελιτισμό» θεωρούν εγκληματική τόσο τα κομμουνιστικά κόμματα που πάσχουν από ιδεολογία (η ιδεολογία είναι, προφανώς, το όμο του νου) όσο και η λαϊκή ακροδεξιά (και δεξιά), η οποία, ως αμαθής και άξεστη, φοβάται και αποφεύγει τη σκέψη. Έτσι, όλοι αδερφωμένοι, μερικοί με ράσα, άλλοι με στρατιωτικές στολές, με παράσημα, με τσαρούχια, με μαντίλες, έχουμε βαλθεί να εξουδετερώσουμε οποιοδήποτε ευπρεπές βήμα κάνει ο κ. Τσίπρας, παραμερίζοντας τις ατυχέστατες, αν και επίσης πολύ ελληνοπροπεείς και λαοφιλείς, δηλώσεις του περί ζουρνάδων και νταουλιών. Αλλά, θα το ξαναπώ: ακόμα κι αν η περιβόητη λίστα των προβλεπομένων μεταρρυθμίσεων (που σκοτώνουν τις επιχειρήσεις

και την οικονομία της αγοράς) μας οδηγήσουν εκτός ΕΕ, θα ρίξουμε το φταίξιμο στον δόλιο νεοφιλελευθερισμό και στους Ευρωπαίους, τους προτεστάντες, τους τοκογλύφους. Η κυβέρνηση, μέσα στην επαναστατική της έξαψη που, μέσω μιας πλάνης της λογικής, τη θεωρεί παγκόσμια, εθελουφλεί μπροστά στις επιθυμίες του

**ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΟ-
ΘΕΙΣ ΤΣΙΠΡΑ,
Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΥΠΟΜΟΝΕΥΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΣ
ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΓΙΑ
«ΛΑΙΚΟΤΗΤΑ»**

«λαού»: παρότι μια πραγματική μειοψηφία προσβλέπει ακόμα στο σοσιαλιστικό μέλλον, η μεγάλη πλειοψηφία (οι πρόσφατες περιφερειακές εκλογές στη Γαλλία είναι ενδεικτικές) αποστρέφεται όχι μόνον την αριστερά αλλά και τη σοσιαλδημοκρατία, οι υπερβολές και οι ανοησίες της οποίας οδήγησαν την Ευρώπη στην οικονομική ανισορροπία. ■

Η σημερινή κυβέρνηση καθρεφτίζει τον ελληνικό λαό: την αμορφωσιά του, τον εθνικισμό του, την προσκόλληση στις ρίζες, τους στενούς ορίζοντες, τον αντι-ευρωπαϊσμό, τον αντι-δυτισμό, την ψευτο-σοφία, το γλεντζέδικο πνεύμα, την αλαζονεία, το σύμπλεγμα κατωτερότητας, τη μανία καταδιώξεως, την τάση για εύκολες (πλνν όμως επιπόλαιες) λύσεις. Τα έχουμε ξαναπεί. Το ζήτημα μετά τη συγκρότηση της ακροαριστερής-ακροδεξιάς κυβέρνησης Αλέξη Τσίπρα είναι ότι η τέλεια αντιπροσωπευτικότητα της θεωρείται αρετή: να, επιτέλους, μια κυβέρνηση που είναι απολύτως εξομωμένη με τις μάζες.